

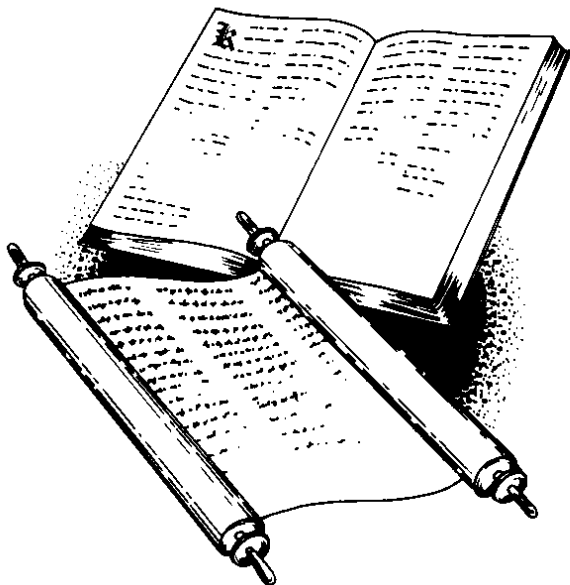
Farní zpravodaj

Římskokatolické farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec

Číslo 1/2015

Únor 2015

S novým rokem přichází i nový Farní zpravodaj. Bude vycházet častěji, vždy začátkem každého měsíce, o letních prázdninách vyjde pouze jedno číslo. Důležitou změnou je i to, že nyní je farní zpravodaj společný pro všechny tři farnosti - můžeme se tak dozvědět více o jejich minulosti i současnosti.. Příjemné čtení.

Proč potřebujeme chodit do kostela?

Proč vlastně slavit Eucharistii? Není jednoduché na tuto otázku odpovědět, zvláště dnes, když jsme si z kostelů udělali muzea či galerie, nebo je představujeme jako architektonické památky, ba dokonce člověk na Hradčanech zabloudí i do chrámu, z něhož udělali restauraci.

Najít se můžeme i v bufetu na nádraží nebo u McDonalda. Pokud se cítíme při penězích, zajdeme do lepší restaurace. Ale nechceme mluvit o jídle, ale především o tom, proč někteří lidé "zabloudí" každou neděli do chrámu. Proč si na to přivstanou? A proč jejich sousedé je zpoza žaluzií hodnotí jako podivíny?

Gentlemaní ještě nevymřeli

Díky Bohu, ještě existují lidé, kteří chápou velikost a nezaslouženost Boží lásky, za kterou je třeba poděkovat. Gentlemaní totiž nevymřeli. Jsou to ti opravdoví a skuteční putující na této zemi, kteří chtějí dojít do

zaslíbené země jako Izraelité po odchodu z Egypta. Čili chtějí najít tuto zaslíbenou zem. A konečně chodí do kostela i proto, že cítí odpovědnost. Možná, že jim cosi chybí, mají nenaplněné touhy a některým se nedělní mše svatá stává i doplňkem, který patří k svátečnímu folklóru. Ale jsou i tací, kteří si rádi vyslechnou nádhernou hudbu, pokud se jim podaří objevit varhaníka, který umí zahrát něco krásného, klasiku a při odchodu z kostela si řeknou: "Stálo to za to, nabral jsem energii". Zvláštní. Energii. Pak nastoupí "tribunál", který zhodnotí kvalitu knězova proslovu. Případně nastupuje "komise" dam, které zhodnotí vystupování kněze a jeho vnější projevy. A nakonec se tam najdou i "malí celníci", kteří nakouknou do chrámu přes práh dveří. Že by byli až tak pokorní? Ponechme jim tuto jejich touhu v tzv. "pokoji", zatímco sami nepřijdou na to, že je třeba více se přiblížit ke Kristu.

Dostal jsem pět milionů

Nepřísluší mi však kategorizovat návštěvníky chrámu.

Když se mě v našem salesiánském středisku ptají, proč vlastně "chodím do kostela" a co tam dělám, odpovídám docela jednoduše. Bůh mě obdaroval velkým darem a já jsem mu za to vděčný. Dal mi život, víru, učí mě lásce, dal mi přátele, kteří sice nejsou bez chyb, ale dělí se se mnou o můj život. Křtem mě přijal do Církve, posílil biřmováním a pozval mě k nádhernému povolání. Jsem docela zdravý, chutná mi jíst a chutná mi i žít. Cítím plnost života a jsem za to vděčný Bohu. Pokud tedy vlastním

takové bohatství, je spravedlivé a slušné poděkovat tomu, kdo mě obdaroval. Pokud od někoho dostanu pět milionů korun, jistě mu budu nesmírně děkovat. A nepřijde mi to vůbec zatěžko. A jelikož jsem slušně vychovaný, do kostela chodím proto, abych uměl "děkovat". To je podstata Eucharistie. A tady jsme u kořene slova, co znamená Eucharistie. Eucharistie znamená díkůvzdání - proto tedy chodíme do kostela.

Nejsem samotář

Dalším motivem mé návštěvy kostela je, že jsem prostě člověk, který má tělo, ale i nesmrtelnou duši. Mám srdce, které je věčně nespokojené a touží po něčem hlubším, po naplnění. Srdce se chce nasytit plností života. Nechce zůstat prázdné. Jak jsem již zmínil, to, že jsem člověk, znamená, že potřebuji patřit i do společenství. Nejsem nějaký solitér, oddělený od společenství, samotář. Normální člověk vždy hledá lidi a inklinuje ke společenství. A toto společenství, do kterého chodím a které se schází v kostele, shromažďuje Duch Svátý. Je třeba snad vysvětlit a poopravit, že ne my jdeme do chrámu, ne my se rozhodujeme, že chceme jít do kostela, ale je to dílo Ducha Svatého, který nás sjednocuje a spojuje. Duch Svátý z nás vytváří tajemné mystické tělo Kristovo. Do Božího domu chodíme i proto, abychom se dali poučit. Moudrému člověku to nedělá problém. Přece jen existuje někdo, kdo má slova věčného života. Ježíš Kristus. Jeho hlas naplňuje moje srdce, moje požadavky, posiluje mě a usměřuje v mém životě. Takto zcela jednoduše odpovídám těm, kteří se mě ptají, proč chodím do chrámu. Toto vysvětlení bych rád umocnil i osobním zážitkem asi před měsícem.

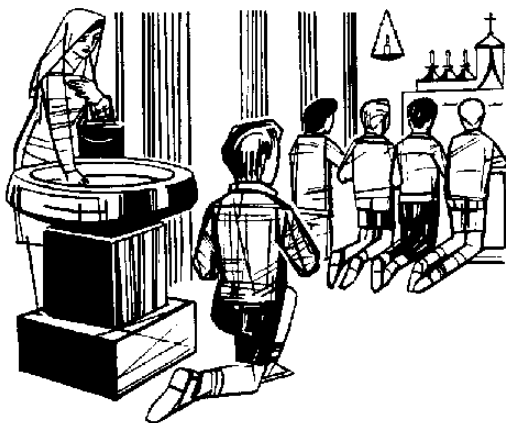
Když se ozve zaklepaní

Jistá vysokoškolačka zaklepana na mou kancelář a požádala mě o rozhovor. Byl dost zvláštní. Hned ve dveřích mi zvěstovala, že o kostel ani nezakopla. Nevěří v Boha a nemá ani zájem cosi podobného v životě hledat. Zdá se jí to nesmyslné. Okamžitě mě tedy informovala, kdo je. Je nevěřící, ne ta, která potřebuje kostel. Její otázka však byla jednoduchá a přímá: "Existuje láska? Věříte v lásku?" Bylo to pro mě překvapení, protože jsem nebyl připraven na takovou přímou otázku z čista jasna. "To, co nejvíce potřebujeme, je láska," vyšlo ze mě jaksi automaticky. "Jen nevím, o jakou lásku vám jde a kde ji hledáte. A proč mi vlastně kladete tuto otázku?" Odpověděl jsem protiotázkou. Po chvíli váhání si opatrně sedla, jakoby přišla do neznámého kosmického prostředí. Velmi pomalu si sedala. Velmi opatrně se chovala k člověku, který je "farář".

Rozmetat vlastní iluzi

Snad i měla dojem, že patří do skupiny lidožroutů. Vyrhkla z ní odpověď: "Všude kolem sebe vidím rozpad přátelství, manželství, lásek a všeho krásného. Vidím zlý a zkažený svět." Řekl jsem: "Ale vždyť si ho budujete bez Boha svobodně, nezávisle, podle své chutě, nemůže být špatný. Bůh vám do toho nezasahuje. Čili jste svobodná, máte svět podle svých představ." Řekla: "Ale to je iluze." Reagoval jsem: "Prosím vás, to nemůže být iluze, když vy si vytváříte svůj svět podle své chutě. Děláte si ho dokonalým podle svých představ a nikoho do něj nepouštíte. Dokonce ani do kostela nechodíte, a tak vám to nekazí ani faráři. Přece nemůžete být z toho zklamaná. Takže není to iluze." Trvala však na svém: "Je to iluze." Já: "Zvláštní. Člověk se celé dějiny snaží osvobodit od Boha, aby nakonec přece konstatoval, že bez Boha je to iluze?" Pak pokračoval můj monolog: "Láska je. Existuje. Denně se jí dotýkáme, ale kde ji vlastně hledáme? A o jaké lásce mluvíme? Je tu Boží láska, která se nám denně dává skrze Eucharistii, skrze Boží slovo, skrze společenství, které my často odmítáme jako starožitnost. Vím však, o jaké lásce mluvíte vy, milé děvče. O lásce erotické, egoistické, zlodějské. O lásce, která vyždímá osobu jako citron. A pak nastane v člověku prázdnota, rozchod, rozpad. Ježíš nás učí milovat a darovat se. Mluví o lásce přátelské, sebeobětující, dobropřejné - o agapé." Tomu se však musíme naučit ve mši.

Otevřít dveře

"Vy si myslíte, že jsem nejhorší?" tázavě se na mě podívala. "Vůbec nic si nemyslím. Vy se musíte rozhodnout a otevřít jiné dveře než dveře zábavních podniků. Nejprve dveře chrámu, pak dveře zpovědnice a nakonec dveře lásky."

"Zabloudit" do kostela znamená pustit Ježíše do svého srdce. V kostele se nudí pouze ti, kteří nechápu, co je pro člověka důležité. Ti, kteří dosud neobjevili hloubku slova "láska". Proto pojem mše svatá, který nejčastěji

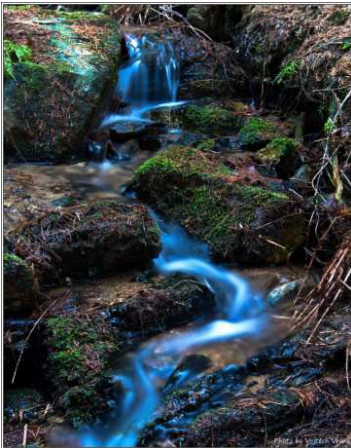
přiřazujeme Eucharistii, nevyjadřuje úplně celou hloubku významu. Pochází sice z latinského slova missa, což znamená poslání, čili do kostela chodíme proto, že jsme dostali i poslání děkovat, učit se a vytvářet společenství lásky.

Na této krátké katechezi pro slečnu, která nevěřila lásce, ale ani smyslu návštěvy chrámu, chceme začít náš seriál o mši. Nač chodit do kostela? Abychom začali hledat lásku a abychom našli jednou tu s velkým L.

(podle KN)

Ježíš - pramen každého uzdravení

„Co bylo od počátku, co jsme slyšeli, co jsme na vlastní oči viděli, na co jsme hleděli a čeho se naše ruce dotýkaly, to zvěstujeme: Slovo života.“ (1 Jan 1,11)

Slova sv. Jana naznačují, o čem budeme mluvit v následujících řádcích. Píšeme, abychom zvěstovali poselství víry, naděje a lásky. Není to úplné poselství. Je omezené na to, co jsme my a ostatní, s kterými se věnujeme této službě, viděli a slyšeli, na co jsme se dívali a čeho jsme se dotýkali vlastníma rukama. Slyšeli jsme muže a ženy volat v citovém rozrušení a později jsme je slyšeli v klidu a svobodně zpívat. Viděli jsme muže a ženy, kteří vypadali jako mrtví, jakoby svázáni řetězy zoufalství a nenávisti vůči sobě samým, a po čase stáli před našima očima a prožívali lásku k jiným i k sobě samým. Dotýkali jsme se lidí, kteří se třáslí strachy, chladem a bolesti, ale později v jejich životě proudila láska a oheň Ducha Svatého. O těchto skutečnostech

píšeme v naději, že se stanou slovy života pro všechny, kteří je čtou.

VNITŘNÍ RÁNY - RÁNY DUŠE

Mluvit o vnitřních zraněních je jako dívat se na pařez po skáceném stromě. Můžeme vidět letokruhy, které ukazují na jeho dějiny. Podle kruhů na kmeni poznáváme postupně rok po roce život daného stromu. Zde je kruh, který představuje rok, kdy bylo velké sucho. Tam několik kruhů, které naznačují velmi deštivé roky. Zde byl zase strom zasažen bleskem. Poté následovalo několik let, kdy rostl normálně. Tento kruh ukazuje požár v lese, který téměř zničil strom. Tam je další, který svědčí o znepokojujícím stupni vyschnutí a nemoci. Toto vše je ukryté v srdci stromu a představuje životopis jeho růstu, ale návštěvník vidí jen kůru a listy.

Totéž se děje i s námi. Jen několik centimetrů pod kůrou, která nás chrání, pod maskou, která ukrývá a chrání, jsou kruhy, které zaznamenávají náš život.

Vše, co jsme v životě prožili, ovlivňuje naše myšlení, reakce, vztahy, pohled na sebe i na jiné lidi. Prožitek, který v nás zůstává jako rána, často brání svobodnému rozvoji naší osobnosti a našich vztahů.

Vnitřní uzdravení je "odprogramování" stavu, který nás determinuje skrze naše rány. Je to proces vedoucí k okamžiku, kdy převezmeme kontrolu sami nad sebou. Mohou nás na ní doprovázet lidé, ale jediným lékařem je Ježíš Kristus, který respektuje naši individualitu a ochotu chtít spolupracovat.

POKŘIVENÝ POHLED NA VNITŘNÍ RÁNY

Existují tři nesprávné pohledy na duchovní rány:

1. Za vším vidět zlého ducha

Je důležité si uvědomit, že mnoho našich negativních reakcí je citového původu. Může se však stát, že je zlý použije na utlačování člověka.

2. Zjednodušení

Často slyšíme: "Čti Bibli, více se modli se, více věř, vyřeší se to..." Tyto rady jsou velmi povrchní. Přidávají jen další břemena člověku, který trpí a bezúspěšně bojuje s problémem, který má emotivní kořeny.

3. Psychologické řešení problému

Je všeobecně známo, že psychologie dokáže určit většinu ran, ale nedokáže vymýt z duše kořeny problému, a proto se léčí vždy jen symptomy. Psychologie je velkým darem a pomocí procesu interního uzdravování, nemá však moc uzdravit zraněnou duši, protože jediným lékařem je Ježíš.

Na závěr si odpovíme na otázku, jaký je cíl vnitřního uzdravení. Je to snaha dovolit Ježíši, aby proudy živé vody, které vytryskly z jeho probodeného srdce, uzdravily naše rány a přinesly do našeho života požehnání, aby se mohla vrátit do mezilidských vztahů důvěra, úcta, pokoj a láska.

(pokračování příště)

Svědectví

Stereotyp duševního deptání v manželství, zklamání z vývoje mezilidských vztahů po změně režimu a finanční potíže při stavbě domu mě dostaly do stavu na hranici deprese. Úzkost se mi dařilo jen těžko ukryvat i před dětmi.

Moje křesťanství bylo bez vnitřního přesvědčení a moje víra byla slovem bez obsahu. Děti jsem však vedla k víře a křesťanství, a to asi zachránilo i mě. Jejich dětská důvěra k matce a tím i k tomu, co jsem je učila, se proměnila na pevnou a hlubokou víru. Po příchodu nového kněze se přimkly ke společenství. Snažily se mě také do něj vtáhnout, a přestože mě kázání těšila a seznamovala se zcela novým pohledem na křesťanství, měla jsem pocit, že mě se to nemůže týkat. Měla jsem v sobě příliš bolesti, smutku a hněvu. Děti mě nakonec přesvědčily, abych s nimi šla na kurz Vnitřní uzdravení do Skleného. Šla jsem, protože jsem velmi chtěla získat naději. Všichni to nazývají obrácení, ale já měla pocit, že je to naplnění křehké, ale velmi silné touhy - někomu bezvýhradně důvěřovat. Největší ze všeho bylo odpuštění. Co se mi dlouho zdálo nepředstavitelné, najednou šlo. Vložila jsem všechny tíhy ze svého nitra do jeho rukou, a cítila jsem, jak ze mě snímá všechnu hořkost a úzkost. Najednou bylo snadné

odpustit všem, i sobě, neboť on mi odpustil. Od té doby se mi Ježíšova přítomnost stala samozřejmostí.

Od té doby jsem získala i zaměstnání, daří se mi komunikovat i s manželem. Mé okolí se nezměnilo, ale ve mně se změnilo všechno.

Fara nebo Mara?

Najít Boží vůli v našich životech určitě není jednoduché. Ale dá se to - Bůh si přeje, abychom ji hledali, našli a abychom tak objevili své štěstí.

Svatý Augustin řekl: Nepokojné je mé srdce, Pane, dokud nespočine v tobě. A Boží vůle je, abychom nacházeli jeho, neboť jen v něm existuje pravé uspokojení pro člověka.

Jedinečná pro každého

Dnešní rychlá doba nás dokáže pořádně poplést, ale pokud upřímně a vytrvale zkoumáme, co si Bůh přeje, jistě to zjistíme. Správnou odpověď našeptá i náš vnitřní pokoj. Ten je znamením, že jsme na dobré cestě.

Někdo objeví velmi rychle, kde ho Pán chce mít, jiný musí tuto záhadu luštit déle. Nikdy však odpověď nepřijde jako blesk z jasného nebe, ale pěkně pomalu se odkrývá den po dni. Bůh určil každému jeho vlastní cestu a pro každého i individuální plán postupu po ní.

Dvě metody

Boží volání k nám může znít v mírném vánku i burácení moře. Někdo snadněji identifikuje hlas "shora" přímo v nějakém citátu z Bible, jiný v tichu, další v událostech světa nebo prostřednictvím jiných lidí.

Důležité jsou dva druhy zkoumání, které se doporučují kombinovat: cesta dovnitř sebe sama a interakce s okolím. Snažme se zkoumat své danosti, dobré i špatné vlastnosti, talenty... Stejně důležité je však i mluvit o sobě s rodinou a přáteli - ti si často na nás všimnou něčeho, co si my sami neuvědomujeme. Blízcí lidé nám umí dobře poradit a můžeme se o ně opřít.

Celý proces hledání Boží vůle se zjednodušeně dá rozdělit na několik částí.

Šest kroků:

1. Buďme věrní tomu, co nám Bůh už z naší cesty odhalil.
2. Modleme se a ustavičně prosme Boha, aby nám ukazoval, kudy máme jít.

3. Průběžně si přehodnocujeme své priority tak, aby naši motivací konat konkrétní věci byla vždy touha oslavit Boha a sobě zajistit spásu.

4. Nepřestávejme udržovat s Bohem živé spojení skrze jeho slovo a svátosti.

5. Budme otevření pozitivním příkladům a podnětům zvenčí.

6. Aktivně se zapojujme do života, služme a pomáhajme lidem.

Pochopitelně Boží vůle se nemusí zjevovat pouze při našich rozhodnutích o životním povolání (skončím za oltářem, nebo před ním?), ale i při menších věcech, ze kterých se skládá mozaika naší životní pouti.

„Bud' vůle tvá“... Nebo raději ne?

Všichni to známe, denně přece říkáme ta dobře známá slova: "...bud' vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi..." Někdy si přejeme něco od Pána a silně se za to modlíme, ale pokud se nám to "nesplní", nebo se stane něco jiného, než jsme si přáli, chováme se přímo jako malé tvrdohlavé děti - jsme naštvaní, protože Bůh neudělal, o co jsme ho žádali.

Otázka pak zní, či vůli jsme chtěli naplnit - naši, nebo našeho Otce? Jednou jsem slyšel příběh, ve kterém mladý mnich přišel ke staršímu a řekl mu:

"Prosím, pomoz mi! Mnohokrát jsem se modlil za velké věci, a nic se nestalo. Zlobí se Bůh na mě? Co mám dělat?" Páter se zeptal: "A jak ses modlil?" Mladý mnich odpověděl: "Bud' vůle tvá..." "Tak pak by ses měl raději modlit: Bud' vůle má!" odpověděl zkušený řeholník.

Nezní to opravdu trochu zvláštně? Kdo jsme my, abychom diktovali Bohu, co má (nejen "měl by") dělat? Víím, jsme jeho děti, a tak zřejmě máme právo žádat ho o něco. Jenže "žádat" a "diktovat" neznamená totéž. Pokud by každý z nás chtěl učinit zadost své vlastní vůli, svět by se zbláznil.

Náš Otec je milosrdný, je to milosrdenství samo. On ví nejlépe, co je pro nás dobré, i když jsme někdy přesvědčeni, že na nás zapomněl, nebo dokonce, že nám nechce "dopřát". Jistý čas ve svém životě jsem měl pocit, že mi nic nevychází a Bůh se ode mne odvrátil... Kněz z naší farnosti mi při jednom z rozhovorů řekl zdánlivě triviální věc, která se mě však velmi dotkla - Bůh miluje každého člověka a o každého se stará a zajímá. Dlouho jsem nad tím přemýšlel a nakonec jsem Bohu řekl: "Dobře, Pane, ať se tedy stane tvá vůle, ty musíš vědět, co je pro mě nejlepší. Pomoz mi však, prosím, abych to pochopil." A tehdy se v mém životě začaly dít věci... Když se dnes zpětně podívám na to, co se stalo, začínám chápat, že skutečně ne všechno, co jsem od Boha žádal, bylo pro mě potřebné.

Bůh nám obvykle nezjevuje svůj plán s námi najednou. Naštěstí! Pokud by tak učinil, kdoví kolik z nás by našlo odvahu pustit se do jeho plnění. Když se však přece rozhodneme následovat alespoň ty částčky, které nám Stvořitel ze svého záměru zjevuje, může se stát, že se budeme muset vzdát svých vlastních (možná i do detailů promyšlených) plánů, okolnosti nás srazí na kolena, stane se mnoho věcí, se kterými jsme vůbec nepočítali. V tom je však to obrovské dobrodružství - nakonec se všechny střípky událostí pospojují do uceleného obrazu a my pochopíme, k čemu to všechno bylo.

POVOLÁNÍ KE KNĚŽSTVÍ

Jako každoročně se blíží doba rozhodování nejen pro ty, kteří končí studium na střední škole.

Blíží se doba podávání přihlášek ke studiu bohosloví a formaci ke kněžství.

Kněžství není zaměstnání. Je to odpověď na Boží pozvání ke službě lásky.

Jako váš biskup vás všechny prosím, abyste pomáhali podporovat povolání ke kněžství i k různým formám zasvěceného života, prosím zvláště o modlitby a příklad živé víry.

Vás, mladí muži, kteří se cítíte pozváni ke kněžství, jste svobodní a máte nebo budete mít maturitní zkoušku, bych rád informoval, že přihlášky ke studiu bohosloví pro školní rok 2015/2016 je možné podat na brněnské biskupství poštou nebo osobně do 31. března 2015.

Každý den se za vás a za vaše zodpovědné rozhodování modlím.

Váš biskup Vojtěch

Umrtvování - v minulosti a jak jej praktikovat dnes

Modlitbu, půst a almužnu během postní doby doplňuje i umrtvování těla. Jde o omezování požitku, v současnosti i času stráveného na internetu nebo před televizí. Cesta kajičnosti umožňuje pozvednout mysl k Bohu a konat více dobra.

Vážená redakce,

v postní době bychom měli krotit špatné sklony a potrápít tělo půstem. V minulosti se na věřící kladly mnohem větší požadavky na askezi, často o tom čteme i v životopisech světců. Mohli byste napsat o umrtvování

těla v minulosti, a jak bychom ho měli jednat v současnosti? Zároveň by mě zajímal názor kněze na bičování a takzvané ukřižování v některých zemích Jižní Ameriky. Děkuji.

Ladislav

Milý Ladislave,

už svatý Lev Veliký, který byl papežem v letech 440 - 461, hovoří o tom, že během 40-denní přípravy na Velikonoce věnujeme zvýšenou pozornost třem kajícím cestám: modlitbě, půstu a almužně. Snažíme se je prožívat v rovnováze, proto by bylo krátkozraké zredukovat půst pouze na méně jídla nebo na provádění asketických cvičení.

Postoj umrtvování nacházíme v Církvi už od prvních staletí. Konkrétní formy postní praxe a odříkání se však vyvíjely. Dodnes vidíme rozdíly v postní praxi u východních a západních křesťanů. Podle dostupných pramenů z 5. století věřícím "bylo dovoleno pouze jedno jídlo denně, k večeři". Maso neměli dovoleno jíst ani v neděli. Také ryby, vejce a mléčné výrobky se zcela zakázaly. Tato praxe stále platí u našich východních bratrů. Na Západě se postupně pravidla upravila. Po Druhém vatikánském koncilu Pavel VI. sepsal pravidla církevní disciplíny o pokání do apoštolské konstituce Pænitemini. Papež v ní potvrdil, že skutečné pokání vyžaduje i tělesné umrtvování, které není samoúčelné, ale má zocelit ducha a ponořit se do tajemství naší spásy.

Tradiční formou pokání katolíků je zdržet se každý pátek v roce masitého pokrmu. Kromě Popeleční středy a Velkého pátku lze tuto formu půstu - podle pokynů biskupské konference - nahradit jinými způsoby. Může jít o jiný typ odříkání se například sladkostí, kávy, internetu, televize, pohodlí či zábavy, nebo se nabízí vykonat dobrý skutek pomocí a služby jiným lidem, případně určitý čas dne věnovat modlitbě. Pokud však někdo touží konat mimořádně pokání za své hříchy nebo za hříchy svých blízkých, je vhodné a doporučuje se, aby se o svých konkrétních úmyslech a činech, jakož i o délce trvání askeze poradil se svým zpovědníkem.

Vzpomínáte, milý Ladislave, že jste slyšel o věřících, kteří i dnes veřejně konají pokání za své hříchy. Touhou těchto křesťanů je zpravidla upřímně se připodobnit utrpení Pána Ježíše a jakoby doslova ho následovat na jeho křížové cestě. Téměř každá země má své představy a náboženské zvyky, které jsou součástí prožívání Svatého týdne. Mám přátele na Filipínách, pro které je procesí, navštěvování kostelů, veřejné bičování a pro některé i ukřižování projevem hluboké víry a dojetí nad Kristovým utrpením z lásky. Bohužel, existují i taková místa, kde se tyto zvyky staly turistickou atrakcí a televizní štáby filmuji spíše atmosféru a zajímavosti než skutečné důvody a pohnutky, které tyto lidi vedou k takovým projevům kajícího.

(podle KN)

Zadáno pro manžele a snoubence

Správné poslouchání

Ikona, která se nachází nad oltářem v kapli poustevny Caresto, je inspirována biblickou knihou Píseň písní a dobře vyjadřuje, co je jádrem každého vztahu. Dva "manželé" se na sebe intenzivně dívají. Pozice jejich těl naznačuje touhu po porozumění a pochopení. Jejich ruce se hledají... I tři menší výjevy zleva doprava vyjadřují tři typické fáze úsilí ve vztahu - nepochopení, hledání a setkání.

Každý vztah je postaven na dvou momentech, které je třeba správně zvládat: komunikaci a poslouchání.

Když obě strany dokážou správně komunikovat a dosáhnou, aby je druhá strana pochopila (čili dobře poslouchala), má vztah dobré základy a nevykazuje zvláštní problémy. Mohou se vyskytnout vnější problémy na duši, ale láska je stabilní! Tyto

dva momenty jsou za normálních okolností v komunikaci "propleteny". Čili říká se, poslouchá se navzájem, jeden druhého bez problémů přerušuje atd.

Ale když se vyskytnou určitá nedorozumění nebo hádka, může být nutné dobře rozlišovat tyto dva momenty a dávat pozor, abychom je zvládali správně. Fakt je, že tyto dva momenty (komunikace a poslouchání) během hádky jen těžko proplétají. Když jeden z manželů či snoubenců vstoupí do "hádkové" komunikace, aby něco řekl, vysvětlil nebo se bránil, prvotním úmyslem je hned prosadit své názory. Možná ani jeden z nich v takovou chvíli dobře neposlouchá... tak, jak oba umí poslouchat, když je všechno v pořádku. Z tohoto důvodu se i přes dobrý úmysl nechápu a nedorozumění se zvětšuje. Proto je důležité dobře rozlišovat oba momenty následujícím způsobem:

Nejdříve mluví jeden a komunikuje to své. Druhý se postaví do pozice skutečného poslouchání. "Nekontruje" ("A ty... co, ještě horší...?!"), nebrání se, nesoudí, zda to, co druhý říká, je správné nebo nesprávné. Úplně a jen poslouchá. Zapojí se pouze tehdy, když chce položit otázku, aby lépe pochopil. Pokud je to nutné, začne komunikovat potom, jak první skončil. První ho úplně a jen poslouchá.

Správné poslouchání neznamená dát za pravdu partnerovi, neznamená to uspokojit ho, ale znamená pochopit ho. Na to, abychom dokázali úplně a jen poslouchat, musíme zabránit mozku, aby vyslovoval uzávěry o tom, co nám druhý sděluje, protože takové

soudy omezují schopnost naprosto a dokonale přijímat. Začnou hned pracovat jako filtry toho, co já považuji za správné, a toho, co já považuji za nesprávné (čili rozhodneme, že některými věcmi se ani nebudeme zabývat!). Musíme se snažit postavit se do pozice pozorného posluchače, který chce pochopit a odhalit to, co má druhý v duši, využíje k tomu všechno umění, kterým disponuje.

Správně poslouchat neznamena jen sluchem vnímat slova, která druhý říká. To i proto, že ne vždy druhý dokáže vyjádřit slovy, co si opravdu myslí a co má v duši. Proto se v diskusích často říká: "...Ne, já jsem nechtěl říct toto. Chtěl jsem říct něco jiného...". Slova ne vždy dokážou dobře vyjádřit problém nebo pocity. Poslouchat jen sluchem je někdy velmi málo. Pokud poslouchám pouze slova, moje poslouchání je velmi omezené.

Poslouchá se i očima! ... Kolikrát se vyjadřujeme i tváří a celým tělem. Kolik se jen dá pochopit pozorováním a pouze očima. Manželé to znají asi nejlépe ze všech. Mnohdy stačí pouze vidět, abychom pochopili! Pokud se nedívám, pokud pozorně nesleduji pohledem, znamená to, že mé poslouchání je velmi omezené. A navíc to druhému naznačuje, že ho neposlouchám opravdu. Takový postoj zabraňuje skutečnému "odkomunikování" toho, co ten druhý má uvnitř.

Poslouchá se i rukama ... Posloucháme i svým tělem, které se soustředí a přestane dělat jiné věci, přisedne si k partnerovi, projeví ochotu, je ho možné pocítit ..., které je tady! Všechna svědectví správného poslouchání potvrdila důležitost neverbální řeči. Jak v komunikaci, tak v poslouchání.

Poslouchání je kvalitou mé duše. Mohli bychom to říci i tradičnějším jazykem. Poslouchání je lidská a křesťanská ctnost tak jako trpělivost, jako smysl pro oběť, jako altruismus... Buď jsem dobrý posluchač, nebo jím nejsem. Nezáleží na partnerovi, ale na mně. Proč bychom nemohli zařadit mezi ctnosti vypočítávané v katechismu nebo v kázáních i poslouchání?

Pokud někdo není dobrým posluchačem za určitých okolností, nebude jím ve skutečnosti ani jindy. Pokud jím nejsme s partnerem, nebudeme jím ani s dětmi (které si budou stěžovat, že je nechápeme; zvláště když už budou schopny vnímat, zda je chápeme nebo ne, čili od období puberty a dále), nebudeme jím u vlastních rodičů, sousedů, žáků, pacientů atd.

A nebudeme dobrými posluchači ani ve vztahu k Bohu. Možná si budeme myslet, že posloucháme jeho Slovo a plníme jeho vůli, ale pravděpodobně věříme pouze svému vnímání a konáme pouze svou vůli. Jako příklad nám může posloužit obvyklý způsob chování při modlitbě. Vejdeme do kostela s úmyslem pomodlit se. Přejdeme na

oblíbené místo. Z celého srdce si postěžujeme, poprosíme Pána. Potom, jak jsme skončili svou modlitbu nebo rozhovor s Bohem, jdeme pryč. Co jsme udělali v modlitbě? "Komunikovali" jsme, ale neposlouchali jsme. Jinými slovy, možná nemáme dobrý vztah s Bohem. Pouze jsme povídali, žádali jsme, možná jsme Bohu řekli, co by měl udělat. Aniž jsme poslouchali, co nám Bůh chtěl říct. Vztah a náboženství mají k sobě v křesťanství velmi blízko.

Modlitba "Otče náš" je více modlitba naslouchání než modlitba prosby. Ježíš touto modlitbou u nás vzbuzuje zájem o Boha, přivádí nás k poznání jeho vůle. V myslí věřícího člověka, který se modlí, je přítomen Bůh. Bůh a jeho vůle. Ne já a moje vůle. Ježíš říká: "Když se modlíte, modlete se takto." A říká, že toto je model "jeho" modlitby.

Dnes existuje velká poptávka po tom, aby byl člověk vyslechnut. Mnozí lidé si v krizových momentech nebo během nemoci jdou s někým promluvit. Zdá se, že potřebují radu a nasměrování. Ale ve skutečnosti ještě více než radu potřebují být skutečně a upřímně vyslechnuti. I když problém nakonec zůstal takový, jaký byl předtím, po vyslechnutí se zdá být menší nebo se zdá, jakoby ani problémem nebyl. Uzdravili se, když je někdo vyslechl. A mládež také skoro vždy potřebuje více naše poslouchání než naše řešení.

Správné poslouchání závisí na mně. Jsem to já, kdo buď je schopen, nebo není schopen naslouchat. Možná je pravda, že ten druhý neumí dobře vyjádřit slovy to, co chce říct, nebo dokonce vůbec nemluví. Ale máme mnoho jiných prostředků než slova, abychom se pochopili.

Možná nechce mluvit, nic nekomunikuje. Ale my se můžeme postavit do pozice ochotně hledat a odhalovat to, co nám chce sdělit. Kdo miluje, může slyšet i to, co ten druhý neříká!

Kromě toho často můžeme klást otázky: "Co si myslíš?... Jak ses cítil v této situaci?" Díky skutečnému poslouchání, kterému napomáhají i takové otázky, se mnohem snadněji překonávají nedorozumění. I nedorozumění v sexuálním vztahu. Takový způsob poslouchání se nepoužívá pouze v klíčových momentech hádky nebo nedorozumění, ale musí se stát naším trvalým postojem.

„Doufám, že jsem nemluvila příliš dlouho!“

Nutnost "sednout si spolu". Je nutné, aby společenství párů vytvořilo podmínky a zvalo manžele, aby si spolu sedli a našli si čas jen pro sebe. Je potřebné sem-tam si

vyhradit určitý čas pro dobro vlastního vztahu, vzájemné pochopení a přijetí společných rozhodnutí. Některé páry říkají, že na to nemají čas, protože se musí starat o děti... atd. Avšak vše, co je blahodárné pro rodiče, není vůbec ukracováním dětí, protože ony v první řadě potřebují, aby se rodiče vzájemně milovali, nejen aby milovali je.

Biblické čtení (Mt 13, 1 - 23)

Zrna a pole: čtyři stadia půdy (kraj silnice, skalnatá půda, trní, dobrá zem) charakterizují víceméně připravenost naší duše poslouchat.

"Jeden rozsévač šel sít obilí. A jak šel, padla některá zrna na okraj cesty; přiletěli ptáci a sezobali je. Jiná padla na kamenitou půdu, kde neměla mnoho prstí; rychle sice vyklíčila, protože neležela v zemi hluboko, ale když vyšlo slunce, spálilo je, a protože nezapustila kořeny, uschla. Jiná zrna zase padla do trní; trní vyrostlo a udusilo je. Jiná však padla na dobrou půdu a přinesla užitek: některá stonásobný, jiná šedesátinásobný, jiná třicetinásobný. Kdo má uši, poslouchej!"

On řekl: »Vidí, a přece nevidí, slyší, a přece neslyší ani nerozumějí. Plní se tak na nich toto Izaiášovo proroctví: budete poslouchat a poslouchat, a neporozumíte, budete se dívat a dívat, a nevidíte. Protože srdce tohoto lidu otupělo. Uši mají nedoslýchavé a oči zavřeli, aby očima neviděli, ušima neuslyšeli, srdcem neporozuměli a nepolepšili se a já je neuzdravil. Ale blahoslavené jsou vaše oči, že vidí, a vaše uši, že slyší.«"

INDIVIDUÁLNÍ PRÁCE A PRÁCE V PÁRU

Nejdříve si každý z partnerů samostatně odpoví na následující otázky - nejlépe písemně.

Kdy jsem tě já naposledy opravdu dobře poslouchal / a? Jak jsem to udělal / a? Poznačit si podrobnosti, abych ti je mohl / la říct.

Kdy jsi mě naposledy opravdu dobře poslouchal / a (a kdy jsem to tak vnímal / a)? Jak jsi to udělal / a? Na základě čeho jsem to pochopil / a? Dobře si poznačit podrobnosti, abych ti to mohl / a říct.

Pak si partneři vymění sešity s poznámkami. Navzájem si pomohou připomenout detaily, postoje a chování, což jim umožní lépe se rozpomenout na konkrétní situaci a lépe pochopit jeden druhého. Mohou si jednotlivé situace i zapsat, aby si je lépe zapamatovali a mohli je ve vhodném čase použít. Toto jsou "vaše" způsoby, jak se poslouchat.

(Duchovní obnova v teple domova)

52 JEDNODUCHÝCH ZPŮSOBŮ JAK S DĚTMI MLUVIT O VÍŘE

Jak na to

Tato rubrika je určena především rodičům, kteří chtějí svým dětem předat víru v Boha, ale nevědí s jistotou, jak na to, nebo mají problémy najít nějaký přirozený způsob. Najdou zde ukázky, které pomohou rodičům využít i běžné situace a události na poučení dětí o víře. Dvaapadesát "jednoduchých způsobů" nebo lekcí je založených na učení Katolické církve. Autor Jim Campbell je uznávaným teologem a katechetou, zároveň manželem, otcem dvou dětí a dědečkem šesti vnoučat. Zmiňované lekce obohacuje poznatky ze své práce a celoživotními zkušenostmi.

Tyto kapitoly jsou určeny k usměrnění a jako podpůrná učební pomůcka pro rodiče. Každá z nich se začíná jmenováním věroučných témat, obsažených i v názvu kapitoly, a situacemi, na které se dané téma dá aplikovat. Krátké zamyšlení pomůže i vám rodičům lépe se soustředit na konkrétní téma. Rámeček s názvem *Povzbuzení pro vás obsahuje doporučené čtení z Písma, a Co na toto téma říká Církev.*

Pokud jste již připraveni na rozhovor se svým dítětem, odstavec s názvem *Začátek rozhovoru* vám pomůže začít. Za ním následuje užitečná informace, týkající se přímo vašeho postoje k dítěti v dané situaci - *Jak pozorně naslouchat* a *Jak navázat na téma.* Každá kapitola končí krátkou modlitbou, kterou se můžete pomodlit společně s dítětem.

Části, z nichž se jednotlivé kapitoly skládají, můžete používat podle svých potřeb. Rozhovor by měl probíhat přirozeně, bez náznaku zastrasování nebo nátlaku. Jeho účelem je vytvořit místo a čas, kde se vaše dítě bude cítit dostatečně jistě a bezpečně na to, aby se vám upřímně svěřilo s tím, jak prožívá víru ve svém životě. Někdy to půjde snadno, ba až s humorem, jindy těž a nevesele. Některé z kapitol rozebírají bolestivé a stresující situace, jako je například smrt v rodině, sociální nespravedlnost ve světě nebo momentální situace vaší dcery, které nikdy nic nesejí a která si nikdy nenajde žádného přítele. Další kapitoly vás vyzvou, abyste je zapojili do širšího společenství i ostatních rodinných příslušníků nebo jiných lidí.

Bůh vašemu dítěti, ať už prochází čímkoli, vždy nabízí svou moudrost, milost a útěchu. Tyto dary mu dává prostřednictvím rodičovské lásky, pozornosti a trpělivosti. Důvěřujte, že Duch Svátý je s vámi stejně, jako vy toužíte být se svým dítětem. A ať vás nepřekvapí, že se toho hodně naučíte i vy sami. Při pozorování duchovního růstu

svého dítěte budete stále více chápat, jak Bůh jedná ve všech oblastech vašeho společného života.

1.

PRO SVÉ DÍTĚ JSME OBRAZEM BOHA

Učení víry

- Ježíš učí, že Bůh je náš milující Otec.
- My jsme Božími dětmi, a proto máme s Bohem osobní a důvěrný vztah otce a dítěte.

Podněty na poučení z každodenního života

- Den otců, když se v rodině nebo ve společenství mluví o úctě k otci.
- Při sledování televizního programu nebo kresleného filmu o rodině, zvláště o osobě otce.
- V čase, který rodina tráví obvykle spolu - při jídle, výletech nebo hrách.

Josef byl pro Ježíše vynikajícím pěstounem. Už od narození se o něj obětavě staral - chránil ho, miloval a učil. Ježíš mu za to prokazoval velkou úctu a respekt.

Možná nás ohromí nebo trochu zaskočí, když si uvědomíme, že prvními učiteli v životě našeho dítěte jsme my. Prostředí rodiny je totiž prvním místem, kde se formují základní hodnoty a kde se dítě učí, co znamená být milujícím rodičem. To, co se dítě naučí doma, závažně ovlivní jeho reakci, když uslyší, jak Ježíš říká, že k Bohu máme mít vztah jako k otci. Jak ty svým postojem rodiče učíš své dítě pochopit smysl slova "otec"?

Začátek rozhovoru

Řekni své dceři nebo synovi něco, co ses od ní nebo od něj naučil ty. Pak se zeptej, co se naučilo tvoje dítě od tebe, tvé manželky / manžela nebo od jiných dospělých ve vaší rodině. Při tomto máte jedinečnou příležitost zjistit, jak vaše slova a činy chápe vaše dítě.

Jak navázat na téma

Děti nesmírně rady poslouchají o sobě, nemluvě o tom, když se dozvídají, jak důležité jsou pro své rodiče a jak ovlivňují život těch, které milují. Je jen dobré, když vaše dítě ví, že se od něj učíte něčemu i vy. Nebojte se před ním ukázat, že ani vy neznáte odpověď na všechno a že i vy se stále učíte. Vysvětlete mu, že víra je celoživotní cestou, během níž každý z nás, bez ohledu na věk, ustavičně roste a vyvíjí se a že to je na tom to vzrušující a nádherné.

POVZBUZENÍ PRO VÁS

Doporučené čtení z Písma svatého

Ježíš mluví o vztahu mezi sebou, Otcem a námi: Jan 14,23.

Co na toto téma říká Církev

Ježíš nám zjevil, že Bůh je naším milujícím Otcem. V Novém zákoně Ježíš oslovuje svého Otce slovem Abba, které vyjadřuje intimitu a blízkost. Je to něco podobného, jako když děti osloví svého otce "tati, tatínku". Bůh nám dal svého Syna Ježíše, aby nás naučil, že Bůh je naším Otcem. Tento mimořádně osobní a důvěrný vztah s Bohem prožíváme skrze Ježíše. Proto i s každou modlitbou se obracíme v první řadě na Boha jako Otce.

Krátká modlitba s dítětem

Poděkujme Bohu za to, že je naším Otcem a že nám poslal svého Syna Ježíše:

Děkuji ti, Bože, za to, že jsi mým Otcem
a že mě neustále miluješ.
A děkuji ti za to, že jsi nám dal Ježíše,
aby nás učil o tobě.
Amen.

První světová válka

Po celý loňský rok jsme se ve farním zpravodaji věnovali 100 výročí vypuknutí 1. světové války a tomu, jak toto období prožívali lidé v jednotlivých obcích naší farnosti. Tomáš Šimek v knize Dějiny Skryjí věnuje 1. světové válce několik stránek. Z informací uvedených v této knize cituje i následující článek.

Sarajevský atentát na následníka trůnu Františka Ferdinanda d'Este 28. června 1914, provedený srbskými studenty, byl důvodem vojenského zakročení Rakouska-Uherska proti Srbsku a ve svých důsledcích znamenal začátek světového válečného střetnutí.

Odchody mužů do války

Pouťová zábava na svátek sv. Anny 24. července roku 1914 byla pro mnohé zatím nic netušící muže ze Skryjí poslední příležitostí setkání se svými láskami, rodinou, příbuznými, sousedy. Za čtyři dny, po vyhlášení války Rakousko-Uherska Srbsku, 28. července 1914 v rámci všeobecné mobilizace narukoval jako první Jakub Lipovský a hned v dalších dnech pak František Procházka, Antonín Bahenský, Tomáš Šimek, Rudolf Bednář, Josef a Tomáš Pekárkové, Ignác Sedlák, Rudolf Žmol, Josef Pekárek. Pak 26. října 1914 nastoupili ke svým vojenským jednotkám František Konečný, Jan Smolík, Jan Pařil. A v následujících letech opouštěli své rodiny další odvedení při domobraneckých prohlídkách. Pro rodiny odvedených vojáků začaly posledním červencovým týdnem dlouhé roky nejistot, strádání a pro mnohé málo majetné rodiny boj o osadou Boudy 216 obyvatel, 44 mužů, z toho 13 z osady Boudy. Z odvedených nenarukovali Julius Svoboda jako starosta, Karel Hradecký jako zemědělec a František Jeřábek jako řídící učitel skryjské školy.

Zejména rodiny, které byly zcela závislé na úrodě malých hospodářství, se ocitaly ve velkých nesnázích jak obdělávat pole, a tak řídící učitel František Jeřábek nestačil psát na příslušné vojenské úřady žádosti o vyreklamování vojáků z fronty na pomoc při polních pracích, o udělení dovolených.

„Milý tatínku! Je v novinách, že se vojáci mají sami hlásit o dovolenou u raportu na setí. Zkus to také, abychom těch našich 30 měř polí mohli také nějak oseti a brambory sázeti, abychom hladem neumřeli. Srdečně Tě pozdravuji a líbám a oznamuji Ti, že dnes půjdu do Tišnova krz dodávku ječmena, máme dodávat 70 kg ječmene a po zasetí kdoví jestli jaký zbude.“ psala svému manželovi Tomáši Šimkovi v únoru 1916 na frontu v severní Itálii jeho manželka Marie.

Žádosti o potřebnosti vojáků při polních pracích i v živnostech přicházeli prověřovat četníci ze žďárecké stanice a ne vždy dávali kladná doporučení. A tak na

frontě jako postradatelní museli zůstat roku 1917 mlynářští tovaryši František Vařejka a Antonín Křištof, oba podskalští sousedé, pracující ve mlýně u Julia Svobody. Jen vojny neschopný Julius Bednář se roku 1915 vrátil domů.

Obtížné životní podmínky v městech a na venkově

Hrůzám války, kterým byli vystaveni narukování vojáci ze Skryjí, neunikli ani jejich blízcí v jejich rodné vesnici. Již v druhém roce války byl nedostatek potravin a jejich cena šla stále nahoru. Nakonec byl zaveden přidělový lístkový systém nejen na potraviny, ale i na další zboží. Nejhůře na tom byly rodiny domkařů a bezzemků, kde se muselo tak šetřit, že se jídlo podávalo jednou, maximálně dvakrát za den a značná část obyvatel doslova hladověla.

Ceny potravin prudce stouply. Lidé, kteří neměli ani malé hospodářství, dostávali mouku na lístky. Na vesnici se chodilo ve zvlášť upravených dřevácích.

Na vesnice proudily davy lidí z měst, kteří za oblečení, tabák, cukr a kůže nakupovali potraviny. A samozřejmě kvetl černý obchod a docházelo k předražování potravin. Drahotu a nedostatek potravin znásobil neúrodný rok 1916, kdy byl na jaře dlouho sucho, a ve žních neustále přšelo, takže rolníci sklízeli obilí dvakrát.

Ruští zajatci na pracích ve Skryjích

Nedostatek pracovních sil měli nahradit ruští zajatci, kteří pracovali na polích usedláků. Emil Riemer, Pavel Safonov a Emil Janko nastoupili do Skryjí na polní práce 27. března 1917. Na jejich pobyt chodili dohlížet žďářečtí četníci, avšak ani oni nezabránili jejich útěku 2. června 1918.

Soupisy a rekvizice zemědělských zásob, sběry surovin, válečné půjčky

Postrachem obyvatel, zvláště rolníků, bylo státem nařízené provádění soupisu zásob v jednotlivých usedlostech. Komise provádějící soupisy ve Skryjích ve dnech 29. února až 2. března 1916 byla složná z předsedy Františka Macka, řídícího učitele v Předklášteří a členů Josefa Buchala jako odhadce, Josefa Hájka jako zástupce Obilního válečného ústavu, Julia Svobody, starosty, Františka Juračky jako zástupce obce a zapisovatele Františka Jeřábka. Komisi doprovázela vždy dvojice četníků ze Žďárce a samotné prohlídky v dmech provedli čtyři vojáci. Roku 1917 probíhala za četnické asistence rekvizice sena a slámy. Aby se zabránilo černému obchodu, zejména s moukou, byly pod stálou četnickou kontrolou oba mlýny.

Pro válečné účely byly prováděny sběry kovů, papíru, oděvů, příkrývek, bot. Válka poškodila i obecní hospodářství. Vláda vypsala 10 válečných půjček a na každou z nich obec přispěla několika tisíci zlatých, ale navrácení půjčených peněz se obecní pokladna nikdy nedočkala. Půjčky upisovaly i školní děti. Protože na půjčky si musela obec peníze půjčovat u peněžních ústavů, poválečné splácení těchto půjček nesmírně zatížilo obecní pokladnu.

Skryjští vojáci na frontách

Pravidelné návštěvy četníků ve Skryjích nebyly patrně pro obyvatele příliš vítané, ale na druhé straně to byli oni, kdo zprostředkovali spojení s vojáky na frontě a podávali, byť hodně opožděně, zprávy o jejich osudech. Až 15 června 1918 přinesli četníci zprávu, že 2. února 1917 zemřel v Aradu v Uhrách na epidemii Petr Bahenský. Mnozí se o úmrtích svých blízkých dozvídali od jejich kamarádů, kteří s nimi bojovali. Tomáš Šimek padl jako ženista 16. června 1916 při budování opevněných pozic rakouské fronty proti Itálii u severoitalského městečka Montfalcone a byl pohřben do společného hrobu. František Machat padl 13. srpna 1916 též v severní Itálii v Broda del Ancone u Cortiny, kde byl na hřbitově v Sostres pohřben. Antonín Maloň, otec 7 dětí, padl 9. prosince 1917.

Na ruské frontě bojoval Jakub Lipovský, do ruského zajetí padl roku 1917 Josef Čížek, rok 1918 Josef Buchal, Ignác Krejček, Josef Smejkal. V zajetí v Charkově byl Josef Fic. Až do Albánie se dostal roku 1918 Josef Pekárek. Ignác Sedlák sloužil roku 1917 u strážního batalionu ve Wieselburgu an der Erlau v Dolním Rakousku, pak byl v nemocnici v Knitenfeldu, J. Kvasnica sloužil ve Vídni. Ve vojenských archívech by bylo samozřejmě možné zjistit i osudy dalších vojáků ze Skryjí, i když u mnoha padlých zůstane místo jejich úmrtí neznámé.

Do československých legií vstoupil František Vařejka, který byl zajat na italské frontě a jako legionář bojoval proti Rakousku a Německu na italských bojištích, kde byl smrtelně raněn.

Památník padlých

Na velmi důstojném místě vpravo u kaple sv. Cyrila a Metoděje nechali skryjští občané roku 1928 zbudovat pomník obětem první světové války. Má podobu kamenné mohyly s malým železným křížkem na vrcholu. V čelní stěně jsou na bílé mramorové desce napsána jména deseti padlých ze Skryjí a Boud. Památník je dílem J. Jakeše z Černvíru.

Pomník občanům Skryji padlým v 1. světové válce

Modleme se za duše těchto padlých mužů a věnujme jim tichou vzpomínku. R.I.P.

Na závěr článku jedna zajímavost z období 1. světové války.

Zastřelení posledního vlka na Českomoravské vrchovině

Za posledního zastřeleného vlka na Českomoravské vrchovině je považován vlk, kterého dne 2. ledna 1830 zastřelil u Zubří u Nového Města na Moravě revírník V. Marzik ze Střítěže. Vážil 49 kg a až do roku 1986 byl vystaven na hradě Pernštejně. Nyní se ukazuje, že tento čin, popsáný na pěkném pomníčku, postaveném na místě této události, je třeba opravit.

Studiem archivních pramenů ve Státním okresním archivu ve Žďáře nad Sázavou v archivním fondu Četnická stanice Žďárec bylo zjištěno, že poslední vlk na Vysočině byl zastřelen téměř o sto let později a zcela na jiném místě.

K této události došlo 23. května 1917 ve Skryjích. Na dvoře Buchalova mlýna se toho dne odbývala zabíjačka, ke které se zatoulal vlk. Přivolaný Josef Hájek, nájemce honitby z téže vesnice, vlka zastřelil. V ústní tradici se sice dochovalo, že vlka zastřelil jeho hajný Josef Pekárek z čp. 9, ale věrme úřednímu zápisu, který učinili přivolaní četníci ze Žďárce do úřední knihy četnické stanice, kde napsali, že vlka zastřelil zmíněný Josef Hájek. Patrně, aby byly dodrženy všechny předpisy, ještě téhož dne žďárecká četnická stanice o tomto zastřelení vlka informovala Okresní úřad v Tišnově. Bylo dobře, že se našel i pohotový fotograf, který zastřeleného vlka vyfotografoval. Fotografii uchovává dodnes paní Marie Buchalová ve Skryjích.

Těžké dny války však odsunuly tuto událost téměř do zapomnění.

Zpracoval: R. Mašek

První světová válka

V minulém čísle žďáreckého farního zpravodaje jsme se věnovali období 1. světové války v Tišnovské Nové Vsi. Informace jsme čerpali z Kroniky rodiny Ficovy. A protože zápisy zde jsou poměrně rozsáhlé a v minulém čísle vyšla jejich první část, pokračujeme v článku a z kroniky citujeme.

Zajišťování zemědělské výroby

Aby se zajistilo plnění dodávek zemědělských produktů i za cenu, že hospodář byl na frontě, byli na zemědělské usedlosti přidělováni s počátku války uprchlíci z Haliče a pak váleční zajatci ruské národnosti. Akce tyto byly buďto na trvalo nebo po dobu sezónních prací – žně, vybírání brambor.

Každý rok trvání války znamenal prořídilý stav pracujících, v zemědělství zůstali doma muži s tělesnou vadou, ženy. Školní úřady rozšířily „úlevy“ školních dětí, aby vypomáhali v zemědělství. Tyto úlevy byly dávány především sloužícím dětem pasákům a pastvičkám a dále pak dětem méně majetných rodin. V této době v blízké obci Žďárec školní děti i s učitelem vypomáhali při některých pracích na panském dvoře v Rojetině.

Válečná doba a škola

Na všech školách, i v Tiš. Nové Vsi se plnily uložené úkoly ve prospěch Rakouska-Uherska k docílení konečného vítězství ve válce.

Byl školními dětmi prováděn sběr listí jahodových, lipových na přípravu čaje, dále sběr lipového květu a další léčivé rostliny – kopřivy, lesní plody, drahé kovy, odpadky cínové, olovené, propagace válečných půjček, sbírky na Červený kříž, sbírka na ponorku a rozšiřoval se časopis „Mladé Rakousko“. Dále byla sbírka na vdovy

a sirotky po padlých, sbírka pro vojáky zvaná Vánoce v poli, Docházka byla procentuálně nízká.

Předvojenská výchova

Mládež mužského pohlaví od 16 roků podléhala předvojenské výchově. Tiš. Nová ves patřila do střediska sídla četnické stanice ve Žďárce. Mládež byla cvičena v pořadových cvičích, ale i cvičení polní v rojnici a další pochody, byli seznamováni s teoretickými znalostmi o zbraních a chování v poli. Cvičení toto bylo 2 x týdně a to jednou v neděli dopoledne a pak uprostřed týdne. Instruktory byli příslušníci četnictva a učitelé. O účasti byla prováděna evidence a klasifikace. Cvičení bylo i za nepříznivého počasí.

Nedostatek potravin

V druhém roce války byly zavedené lístky na potraviny. Pro zemědělce byly přiděly cukru a dalších potřeb - mýdla, petroleje, obuvi a oblékání.

V městech situace byla nepředstavitelně horší, dlouhé čekání u obchodu na potraviny, nedostatek potravin všeho druhu, nedostatek otopu. Bída, hlad a zima sužovala lidi a při tom stále rostoucí strach o živitele rodiny, který byl na frontě.

Po snižování dávek potravin lidé z města byli přinuceni jít na venkov přikupovat si potraviny, všechno bylo vzácné ať to byla mouka, omastek, mléko, vejce nebo maso.

Nedostatek v městě využívali na vesnicích zemědělské rodiny, mlynáři a různí překupníci. Zemědělské produkty byly prodávány za přemrštěnou cenu těmto lidé se začalo říkat „kořasi“ a způsobu tohoto prodeje „kořasení“. Lidé z města dávali za potraviny i cenné věci, šperky, zlaté a stříbrné předměty, látky, cenné obleky.

„Kořaské ceny“ nebo se také říkalo „prodej pod rukou“ (nyní je pro to výraz „prodej pod pultem u nedostatkového zboží“). Ta 100 kg obilí žita 1.000 Korun, pšenice 1.500 Korun. 1 kg másla 100 K, sádla přes 100 K.

Oblek a obuv si mohli pořídit jen „řetězoví obchodníci“ – kořasi a kořaskové, kteří byli vlastně příčinou drahoty a kteří na úkor vrstev nejpotřebnějších se obohatili.

S odstupem času lze konstatovat, že kořasi z I. světové války zákonitě pozbyli lehkou nabytý majetek. Někteří se prohlášením ČSR této nekalé činnosti vzdali. Mnozí se tak zapomněli, že neplnili povinnost vůči vlastnímu státu a řetězový obchod vedli dále. Všichni měli jeden rys: zaplatili předválečné dluhy, nahromadili další kapitál, žili v přepychu a nadbytku po celou dobu války.

Výroba listového sena

Nadřízené úřady doporučovaly, aby zemědělci si zajišťovali k posílení krmné základny tzv. listové seno, aby lámali okrajové větvičky ze stromu a to z vrb, olší, dubu, habru a z různých chrastin a je sušili na zimu.

Tento způsob se ujal zvláště u bezzemků, kteří drželi kozu nebo králíky a držely se takto zásoby na zimu.

Válka a výživa

Císařsko-královský místodržitel na Moravě vydal 28. 2. 1917 pod čj 8.107/A I. okružní výnos, který charakterizuje tehdejší situaci:

„Poněvadž nepřátelé nemohou na námi zvítězit v poli chtějí nás vyhladověti ve válce o výživu, aby nás takto zdolali a pak stát náš rozkouskovali. Válka o výživu jest tedy zápasem o bytí či nebytí státu a o existenci každého jednotlivce ve státě.

Proto jest v této vážné a těžké době povinností státu a každého jednotlivce vynaložiti všechny své síly abychom bezpodmínečně vystačili a takto zmařili záměry nepřátel.

Aby pak bylo možno vystačiti učinil stát opatření jehož účelem jest, aby nutné životní potřeby byly v dostatečném množství vyráběny, dodávány a rozdělovány aby nikdo neměl a nespotřeba více nejdůležitějších potravin že tolik, kolik jich při největším obmezení nezbytně potřebuje, aby všem obyvatelů státu – bez rozdílu mezi bohatým a chudým a mezi městem a venkovem dle možnosti stejnoměrně dostalo se nejnmutnějších životních potřeb. Týká se to nejen potravin, ale všech věcí nezbytné potřeby, oděvu, prádla, obuvi atd.

K takovému nezištnému jednání vystačení výživy ve válce nebyli jsme vychovaní v míru vůbec. Nedostatek výchovy je příčinou toho, že velký díl obyvatelstva neplní svých povinností ke státu tak jak toho vyžaduje od nás válka o výživu. Velké množství lidu ze ziskuchtivosti nebo z nedbalosti a z nedostatku porozumění. Zvláště hospodářský egoismus ukázal během války povážlivě výstřelky jež staly se jevem všestranným a ohrožujícím výživu. Budou vydané k tomu donucovací prostředky.“

Tento spis napovídá mnohé o tehdejší situaci ve válečném roce 1917, neúrodou se pak problémy pronikavě zhoršily.

Prodej praporu a obrazu Jeho Veličenstva císaře pána Františka Josefa I.

Bylo propagováno úřady i obecním úřadem aby lidé na vesnicích si koupili prapory Rakouska-Uherska a dále obrazy císaře pána.

Dobytí nějakého města armádou Rakouska-Uherska bylo okázale propagováno. Byly vyvěšeny prapory na domě starosty obce na škole a bylo vyžadováno aby vlajky a prapory vyvěšovali všichni majitelé domů.

Učitelé ve školách přednášeli žákům o vítězství. Byly prodávány od domu k domu i obrazy císaře pána a kdo odmítl i z nedostatku peněz byl považován za reakcionáře.

Barevné kovy pro válečný zbrojný průmysl

Již v roce 1916 a znovu v lednu 1917 vyzývání občané, aby odevzdali mosazné a jiné barevné kovy na výrobu zbraní.

Zvony památné starých letopočtů, různé ornamenty a obrazy na nich s nápisem, prozatím ponechávali. I přesto z každého kostela po jednom zvonu odvezli. Ve školách na chodbě býval menší zvonek kterým se zahajovalo nebo končilo vyučování. I tyto zvonky povinně musely být odevzdány. Na vesnických kapličkách byly zvony do 100 kg a tyto dle směrnic spadaly k odevzdání.

Tyto vojenské asistence na vesnicích nebyly rády viděny. Lide si potajmu říkali, že tyto posvátné a staleté věci, které násilím odebírali, nepřinesou jim vítězství zbraní. A skutečně nepřinesly.

Opatření v zásobování na počátku roku 1918

Úřady, aby čelily tíživé zásobovací situaci byly vydány nové a nové nařízení. Jednak byla snížena dávka na sadbu o 2q, snížena dávka brambor na výkrm prasat.

V zápětí pak vydáno nařízení, že se zabavuje krmná řepa. Tehdy se pěstovala krmná řepa „bílá“ – tuřín pro dobytek a současně v domácnostech se z ní vařilo chutné zelí.

Řepa tato se sázela jako sazenice, okopávala a sklízela se ke konci října nebo v listopadu. Výnos byl velký a pak při krmení se projevila podstatně vyšší doživost u krav.

Tato krmná řepa byla zabavena pro armádu i pro městské obyvatelstvo. Vytloukal se v zásobování klín klínem.

Císařsko-královské (c..k.) hejtmanství v Tišnově vydalo další nařízení o snížení samozásobitelských dávek brambor o 15 kg na osobu. V přípisu bylo uvedeno, že toto tvrdé nařízení je nezbytnou nutností poněvadž by jinak výživa valné části obyvatelstva byla by nemožná. Termín dodání do 6 dnů. Takto dle propočtu z okresu Tišnov bude získáno 40 vagonů brambor. Brambory byly odebrány za asistence četníka i v tom případě, když drobný zemědělec (domkař) neskladoval ani stanovené množství brambor.

V důvodové zprávě bylo uvedeno: „*Situace jest neobyčejně vážná a je zdejšímu úřadu známo, že zásoby potravin a zejména i brambor nejsou velké. Vzhledem k nouzi trpících vybízí se opětovně představenstvo obce co nejdůrazněji by s veškerou energií urychleně akci tuto provedlo.*“

Odevzdání samozásobitelských dávek obilí a mouky

Výňatek z přípisu 23:IV.1918.

C.k. okresní hejtmanství v Tišnově č. 8011, velmi pilné

„*Zásobování chlebem a moukou stalo se tak velmi obtížným, že a do příchodu zásob z Ukrajiny, s kterými se teprve koncem května počítá, že musela býti učiněna opatření, která by umožnila, by ono množství obilí, jichž je potřeba k všeobecnému zásobování byla přibrána z tuzemské výroby.*

Za účelem tím nařídil úřad pro lidovou výživu by samozásobitelům ponecháno bylo přípustné spotřební množství do 31. května 1918 a aby zásoby obilí a moučných výrobků za dobu od 31.5. 1918 do nových žní byly odňaty.

Vláda si je vědoma plně dosahu tohoto opatření a dovede posoudit nové oběti jež se v zájmu všeobecnosti zemědělcům ukládá.

Poživatiny, které ještě mají, jedná se toliko o zatímní zapůjčení zásob, které samozřejmě samozásobitelé protřebovati budou, budou ze zásob Ukrajinských vráceny.

Takto bude přemožena poslední a nejvyšší doba hospodářského boje. Bez splnění těchto požadavků marnými by byli oběti uplynulých let válečných. Dobrovolným odevzdáním požadovaných zásob zemědělci budou ušetřeni vojenských těžce pociťovaných rekvizic.“

Toto nařízení se opět více dotklo drobných zemědělců – domkářů a chalupníků – v této době nebylo z čeho upéct chleba. Pekly se z otrub pouze placky, semlál se na mouku ječmen i oves a otruby se míchaly do těsta.

Zpracoval: R. Mašek

Pohled do historie

I v tomto čísle farního zpravodaje pokračuje v seriálu o historii farnosti Žďárec, tak jak ji zachytila farní kronika. Za uplynulé čtyři roky jsme prošli období od roku 1910, aktuálně se budeme věnovat roku 1945. V uvedeném roce byl farářem ve Žďárci P. Emil Svoboda.

1945

Válečné operace blížily se k hranicím Moravy a jejich setrvačnost přehnalá se se žalostnými účinky po celé zemi a řádila nemilosrdně po městech a venkově. Němci se houževnatě bránili, ustupovali, ale ničili všechno a plenili, jak to jejich neurvalé povaze je vlastní a Rusové ale vynaložili všechny síly, aby urputného nepřítele kultury na hlavu potřeli, což se konečně podařilo 9. května 1945. Němce obklíčili a armádu zajali – toho dne utrpěla naše obec náletem ruský bombardérů, o 9 h ranní snesly se na Žďárec a v několika málo minutách stálo 8 stavení a stodol v dýmu a kouři. Účinky byly hrozné. Prchající Němci zanechávali za sebou hojnou kořist - mnoho padlých a po cestách a polích zanechávali tanky, vozy s proviantem a mnoho koní. Po náletu u Žďárce zůstalo ležeti asi 75 pěkných vojenských koní. Na hřbitově byl pohřben jeden Rus, který padl u Rojetína, ale byl opět exhumován a zavezen na společné ruské pohřebiště u Tikovic - též 4 Němci byl zde pohřbeni v řadě pro zemřelé dívky ale jména jejich nebyla farářů oznámena. Rusové zaskočili Němce od Rojetína a přišlo na večer k poslední přestřelce. Také si poslední boj u Žďárce vyžádal 3 oběti + Frant. Chmelíček č.21, 73 roky kostelní hospodář, byl úkladně od německého vojína zastřelen – na kopečku nad farou byl zasažen Miroslav Borkovec 17 letý, který si sem vyšel aby pozoroval bombardování a také stařenka Františka Žáková asi 70 byla zasažena. Za několik dní na to procházely nesčetné kolny zajatců Němců – Maďarů směrem k Brnu.

Vlast utrpěla, ale byla konečně osvobozena, lidé dýchali zase volněji a svobodně. Ovšem rány válkou zasažené hojili se pomalu, rok byl suchý, málo obilí, ovoce žádné – a o pici pro dobytek, ač ho zůstalo málo, dělila se také armáda našich osvoboditelů.

Obyvatelé měst trpěli nouzi, nebylo ani toho tolik, aby se jim mohlo poskytnout dostatečného zásobování – černý obchod slavil triumfy, 1000 K za kg másla, vajíčka i za 20 K za kus, byly běžnou cenou. Mamonáři i z řad zamožných pustili se nemilosrdně do šmelinaření a chudý lid trpěl. Postižení občané bombardováním dali do těžké práce s opravami svých domů. A koncem roku byly stopy zde přehnané bouře válečné z větší části, ovšem ještě nedokonale zahlazeny.

Zpracoval: R. Mašek

Co jsme prožili

2. farní ples

V pátek 23. ledna 2015 se v Orlovně v Dolních Loučkách uskutečnil druhý farní ples, který pořádala farnost Dolní Loučky, ve spolupráci s farnostmi Olší a Žďárec. K tanci a poslechu hrála kapela Galáni z Přibyslavic.

Před vstupem do sálu se zúčastněným dostalo milého přivítání a děvčata pak doprovázela každého hosta k jeho stolu. Ples byl zahájen krátce po osmé hodině vlídným slovem pana faráře. Otec Pavel na plese přivítal pana starostu, místostarostu a všechny přítomné farníky. Následoval společný přípitek. Po úvodní skladbě se parket začal plnit tanečními páry. Manželé Floriánovi z TS Starlet Brno si pro nás připravili vystoupení. Během dvou vstupů nám předvedli ukázky ze standardních a latinskoamerických tanců. Během večera jsme mohli zajít na dobrou večeři, která byla pro každého návštěvníka plesu v ceně vstupenky. Šikovné hospodyňky nachystaly na stoly cukroví a jednohubky. Nechyběla ani bohatá tombola a lístky na ni byly brzo vyprodané. Všem, kteří přispěli do tomboly, patří poděkování. Cenu darovali i obyvatelé chráněného bydlení ve Skryjích, kteří se také farního plesu zúčastnili.

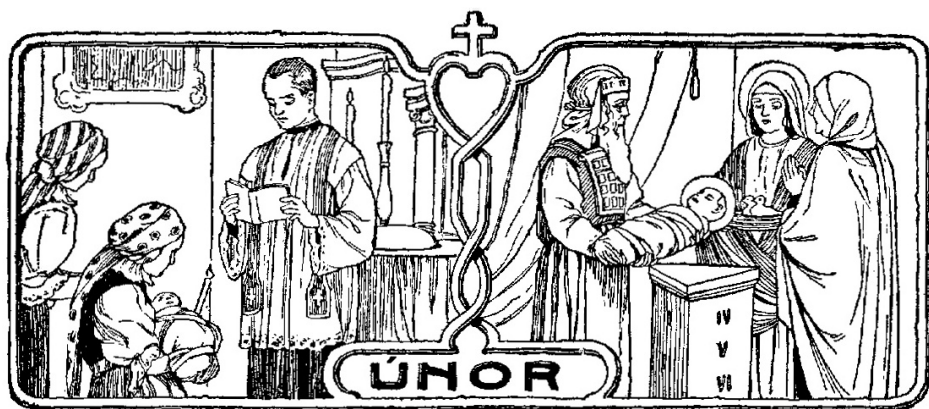

Pro všechny byla připravena soutěž, při níž měli taneční páry co nejdéle tančit s nafouklými balónky, které mezi sebou přidržovali jen svými čely. Vítězný pár byl odměněn skleněnou vázou. Během večera panovala dobrá nálada, ke které přispěla krásná výzdoba v sále, dobré víno z Moravy, příjemné prostředí a v neposlední řadě i ozvaná kapela Galáni.

Upřímné poděkování patří všem, kteří se podíleli na přípravě a organizaci plesu. Když Pán Bůh dá, tak se příští rok budeme moci těšit na další v pořadí třetí farní ples.

Anežka a Michal Bednářovi

Pranostiky:

2. února: Hromnice - Očišťování Panny Marie

Na Hromnice o hodinu více.

Na Hromnice půl píce a půl krajíce.

Na Hromnice musí skřivan vrznout, i kdyby měl zmrznout.

O Hromnicích milejší ovčákovi vlk nežli slunce.

Na Hromnice jasná noc, bude mrazů ještě moc.

Panena Maria Hromničná čistá - úroda jistá.

Na Hromnice chumelice, netrvá pak zima více.

Přejdou Hromnice - je konec sanice.

O Hromnicích jasný den, připrav kožich ještě ven.

O Hromnicích teplo - medvěd staví boudu rychle,

o Hromnicích mrzne - medvěd bourá boudu, jen to vrzne.

3. února: sv. Blažeje, biskupa a mučedníka v Arménii (+ 316)

Na svatého Blažeje kamínek se ohřeje.

Na svatého Blažeje pije skřivan z koleje.

Na svatého Blažeje slunce ještě nehřeje.

4. února: sv. Veroniky, učednice Páně

O svaté Veronice bývá ještě sanice.

5. února: sv. Agáty (Háty), panny a mučednice na Sicilii (+ 251)

Svatá Agáta na sních bohatá.

6. února: sv. Doroty, panny a mučednice v Malé Asii (+ 303)

*Svatá Dorota také na sních bohatá.
Na svatou Dorotu odmeť sních od plotu.
O svaté Dorotě uschne košile na plotě.*

7. února: sv. Romualda, opata v Itálii (+ 1027)

Svatý Radko - na poli hladko.

9. února: sv. Apoleny, panny a mučednice v Alexandrii (+ 250)

Svatá Apolena v mlhu často zahalena.

10. února: sv. Scholastiky, abatyše v Itálii (+543)

O svaté Scholastice navleč si rukavice.

13. února: sv. Řehoře II., papeže (+731)

O svatém Řehoři mrazy přituhnou a vše umoří.

14. února: sv. Valentina, kněze a mučedníka v Římě (+ 269)

*Na svatého Valentina zamrzne i kolo mlýna.
Svatý Valentínek - jara tatínek.*

Masopustní úterý:

*Masopust na slunci - pomlázka u kamen.
Na ostatky lužky - budou jabka, hrušky.
Koblihy na ulici - vajíčka ve světnici,
koblihy ve světnici - vajíčka na ulici.*

Popeleční středa:

*Jaké je počasí o Popeleční středě, takové se drží celý rok.
Suchý půst - úrodný rok.*

16. února: sv. Juliány, panny a mučednice v Malé Asii (+ asi 303)

O svaté Juliáně připrav vůz a schovej sáně.

18. února: sv. Simeona Jeruzalémského, biskupa a mučedníka (+ 107)

O svatém Šimoně schází sních ze stráně.

22. února: sv. Petra nastolení v Antiochii

*Je-li na Stolici sv. Petra zima, ještě dlouho potrvá.
Když mrzne na svatého Petra nastolení,
bude mrznout čtyřicet dní bez prodlení.*

24. února: sv. Matěje, apoštola (+ kolem roku 61), nyní 14.5.

*Svatý Matěj ledy láme, nemá-li jich, nadělá je.
Nenajde-li led Matějova pila, najde jej Josefova širočina.
Svatý Matěj zimu tratí, když netratí, obohatí.
Na svatého Matěje, do závěje naleje.
Na svatého Matěje rampouchy - úrodný rok na mouchy.
Na Hromnice metelice všechny cesty zametá, svatý Matěj rád je zase odmetá.*

27. února: sv. Gabriela od Bol. P. Marie, řeholníka v Itálii (+ 1862)

Je-li mráz na svatého Gabriele, bývají žně veselé.

28. února: sv. Romana, opata ve Francii (+ 460)

Je-li na svatého Romana jasně, vyjde nám úroda krásně.

Měsíc únor všeobecně:

*Únor bílý - pole sílí.
Únorová voda - pro pole škoda.
Když záhy taje, dlouho neroztaje.
V únoru když skřivan zpívá, velká zima potom bývá.
Jestli únor honí mraky, staví březen sněhuláky.
Jestli únor vodu pustí, tak ji březen na led zhuští.
Únor teplý - březen chladný, únor studený - srpen horký.
Co si únor zazelená, březen si to hájí; co si duben zazelená, květen mu to spálí.*

PRO DĚTI

BRÁNA DNE

Tak můžeme nazvat rozhovor s Otcem, kterým je modlitba Otče náš. Každý měsíc vyřeš úkoly z této dvou stránek a přines výsledky do konce měsíce na faru. Správní luštitelé budou před vánoce zařazeni do vánočního losování o tablet a další ceny!

OTČE NÁŠ

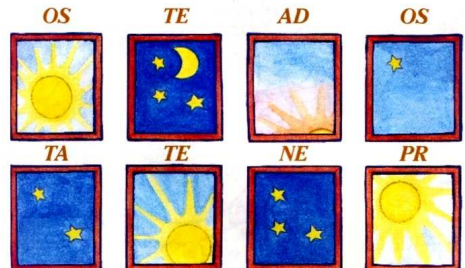
Mezi všemi modlitbami, které se modlíváme, je jedna, která má výjimečné místo. Je to modlitba Otče náš. Složil ji Pán Ježíš, naučil ji apoštoly a jejich prostřednictvím i nás všechny. Je modlitbou všech křesťanů. Určitě ji znáš i ty. Přemýšlíš však při jejím modlení o slovech, kterými oslovuješ nebeského Otce?

Úkol na měsíc: *Vyrob plakát modlitby Otče náš - do středu napiš modlitbu a kolem udělej koláž různých obrázků - nalepených nebo nakreslených, které souvisí s obsahem této modlitby. Tvé fantazii se meze nekladou.*

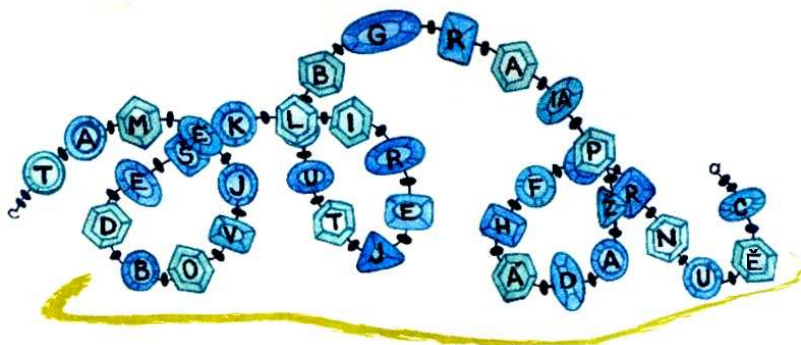
Když nás Pán Ježíš učil modlitbu Otče náš, mluvil o tom, že máme být v modlitbě vytrvalí. Bůh Otec zná naše potřeby a slyší naše prosby. A vždy nám dá to, co opravdu potřebujeme.

Zuzka se jednou dlouho modlila. Za ten čas slunko zapadlo a postupně vyšly hvězdy jedna za druhou. Nakonec vyšel i měsíc. Pokud podle toho seřadíš i záběry v okně Zuzčina pokoje, písmena u nich ti prozradí, co nám o modlitbě říká Pán Ježíš v Janově evangeliu.

Modlitbu Otče náš nám dal Pán Ježíš. Proto jí také říkáme...

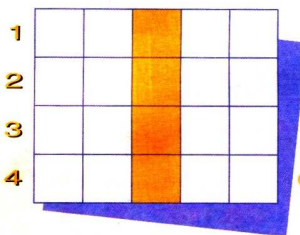
Odpověď najdeš tehdy, když vyluštíš tajenku ukrytou v kamíncích náhrdelníku. Hledej ty kamínky, které jsou úplně stejné. Písmena v nich potom přepiš v řadě, jak jdou za sebou.

Pán Ježíš nazývá Boha tak jako my s láskou oslovujeme svého otce. Nazývá ho tatínek.

Víš, jak hebrejsky nazývá Pán Ježíš svého otce? Odpověď najdeš v tajence, přičemž poslední písmeno prvního slova a první písmeno druhého slova je shodné - a jsou to písmena tvořící tajenku.

1. první žena; latinský pozdrav
2. máš ho v ústech; listnatý strom s bukvicemi
3. listnatý strom se žaludy; zvuk pádu
4. ženské jméno - 8.4.; odporovací spojka

NEZAPOMEŇ!

**NA HLOUBCE A SPRÁVNOSTI NAŠÍ MODLITBY
BUDE ZÁVISET HLOUBKA A SPRÁVNOST
NAŠEHO ŽIVOTA.**

Co nás čeká

V církevním životě

11. února - Světový den nemocných

V našich farnostech se bude udělovat společně svátost nemocných. Pomazání nemocných není svátostí jen pro ty, kdo se ocitli v krajním ohrožení života a umírají. Příhodná doba pro její přijetí je už tehdy, když věřící začíná být v nebezpečí smrti pro nemoc nebo stáří. Tuto svátost můžeme přijmout i vícekrát ve svém životě. Pomazání má přece nemocného posílit a zachránit. Křesťan může požádat o svaté pomazání, kdykoliv těžce onemocní (nemoc, jejímž důsledkem může být smrt - rakovina, leukémie), a stejně tak když se nemoc zhorší. Také je vhodné přijmout tuto svátost před závažným lékařským zákrokem (operací), je-li příčinou této operace nebezpečné onemocnění. Ale svátost nemocných je možno udělit též starším lidem po 60 roce života, jejichž síly značně ochabují, i když není přímo vidět nějaká nebezpečná nemoc. Nikdy se nemá přijetí pomazání nemocných zbytečně oddalovat. Ve Žďarci bude tato svátost udělována 10. února, v Dolních Loučkách 11. února a v Olší 13. února vždy při mši svaté.

18. února - Popeleční středa

Začátek doby postní, den přísného půstu (půst od zdrženlivosti masa a půst „újmý“ - jen jednou za den úplné nasycení). Tento přísný půst jsou povinni zachovávat dospělí od dokončeného 18. roku věku do dokončeného 59. roku věku. Mladiství od 14. do 18. roku a starší nad 59 let se mají v tyto dny zdržet jen masitých pokrmů, ale dávku jídla si nemusí krátit. Nemoc, těžká tělesná práce a jiný podobný vážný důvod od újmy v pokrmu osvobozují. Znamení pokání - popelec, se bude udělovat při mši svaté a to 18. února v Dolních Loučkách, 19. února ve Žďarci a 20. února v Olší.

V občanském životě

14. února - Masopustní průvod a Pochovávání basy v Dolních Loučkách. Sledujte plakáty!

23.února – 1. března - Jarní prázdniny

Murphyho zákony: Kázání

Murphyho zákon „kárání nevinátek“:

Je-li třeba farníky nebo prostopášný svět z kazatelný pokárat, děje se tomu zásadně tak, že to schytají přítomní za nepřítomné.

Codetův paradox:

Čím méně podnětného obsahu, tím delší kázání.

Vysvětlivka dr. Šamana (ředitele Společnosti pro rozvoj alternativní homiletiky):

Souvislost mezi homiletikou a homeopatií není pouze etymologického rázu (společný základ „hom“), nýbrž skutečnost, že mnozí kazatelé se zřetelně inspirojí postupy známými z homeopatie: mnohonásobným ředěním Božího slova, kdy se jeho účinná složka v promluvě blíží fakticky nule, docilují u věřících tzv. „placebo“ efektu. Důkazem je (jinak zcela nepochopitelné) zvolání lidu na závěr kázání: „Děkujeme za slovo Boží!“

Rozdíly mezi kázáním kněze a biskupa:

biskupské kázání bává ještě mnohem delší;

biskupské kázání je více apoštolské, neboli více vedeno zásadou Apoštola národů „vhod či nevhod“. Jinými slovy, biskupové obvykle kážou při všech vhodných, méně vhodných až naprosto nevhodných příležitostech.

Kontextový výklad P. Mrože, S.S.L.:

Apoštol Pavel však Timoteovi nenapsal, že má kázat vhod či nevhod, ale že má „hlásat slovo Boží“ - ať přijde vhod či nevhod (srov. 2 Tim 4,2)

Vysvětlení RNDr. Ciferníka ze Statistického úřadu:

Evidentní rozdíl v délce a četnosti kázání obou druhů kléru je dán zřejmě rozdílem hustoty výskytu sledovaných veličin na území jednotlivých diecézí: zatímco výskyt kněží se i v nejbídnější diecézi pohybuje kolem stovek kusů, výskyt biskupů je více než řádově nižší. Pročež se zřejmě biskupové cítí nuceni danou disproporcí vyrovnávat tím, že usilují vyskytovat se na více místech zároveň a vyjadřovat se stále a ke všemu.

Z knihy Murphyho zákony o církvi, Tomáš Marný z Bludovic